

BAJTÁRSI LEVÉL

1963. XVI. évf. 10. sz. levél. 71. oldal. Utrecht, 1963. okt. 15.

1956.

MAGYAR EGUNK USTOKOSEI...

Magyar orkánként tört föl a sötétből
Világot rázott bős forradalma!
Amilyent világ még sohasem látott,
S nem álmódott az új társadalma!

Egy maroknyi nép hősi gyermekei
Halált megvetve állták a vihart!
Oregék, ifjak, leánykák, gyermekek
Vérükkel írták: "Ne bántsá a magyart!"

Kis Góliátok óriás erőkre,
Tank szörnyetegek nyakára léptek!
Bentről lövőket széjjel robbantva,
Ott velük együtt lángolva égtek!

Nyugat népei csodákról beszéltek!
Ujságjaikban nagy tettekről írtak!
De a hatalmat kezükben tartói
A régi nótás mesékhez nyultak!

Mit egy kis népség? Nekünk soh'sem árthat!
Ugyis utban volt törekvésünknek!
Nem engedjük, hogy talpra álljanak,
Fékje legyenek szövetségünknek!

Hadd széledjenek szerteszét e földön!
Jó munkaerők mindig kellene.
Ezekből is majd kiszedjük a javát,
Magyarkodók meg hadd szédelegjenek!

De történelmet most tanultal Nyugat!
A szédelgőkből tudósok lettek!
A valóságról hallgathat ujságtok,
Nem a hír számít, hanem a tettek!

Tettek mezején születhetnek nagyok!
Nagy nemzetekből kicsinyek lettek!
Kicsiny népekből lettek nagynépek!
Nagyzás nem győzött, hanem a tettek!

oooOooo

Hajas István.

"Jaj a pártos fiaknak, így szól az Ur, akik tervet visznek véghez nélkülem, és szövetséget kötnek, de nem lelkeim által, hogy bűnre bünt halmozzanak!" Esaiás Könyve 30 R.l.

oooOooo

Az őrs kapujához érve a fiut a szégyen pirosra tüzelte, de a bátorsága ébredt. Az udvarban egy fiatal csendőr fogatta őket, ki aztán előre sietett, hogy érkezésüket parancsnokának jelentse.

Amikor az őrsirodába léptek, és a gyerek látta a daliás természetű, nagybajzus parancsnokot, a bátorsága nyomban eltűnt, és a köszönésébe kövér könnycseppjei vegyültek. A pk. kezét fogott édesapjával s szigorú hangon kérdezte:

-Elhozta Márton a ... és szurós szemekkel vizsgálta az ifjút, aki úgy érezte, hogy lassan a föld is kicsuszik alóla. Sietve nézett támaszték után, amikor a vállára nehezedő cső, kezét megérezte, s majd szinte tulvilágról jövő hangként hallotta:

-Elhozta a mi kis katonánkat?-

-Az majd elválik. Abban vagyunk ugyanis járatosak, igaz-e, amit beszélnek? Ugy hallottam, hogy ez a gyerek az asztalos fiával együtt befestette a hid oszlopait, utánna meg a Gubás Horváthék házának falát bemaszatolták. A gyerek tagad, de az igazságot a parancsnok urtól szeretném hallani!-

A parancsnok, mintha mindezt nem hallotta volna, szelid hangon és jókedvűen folytatta:

-De nekünk, kis öcsém, nem pityergő katonákra van ám szű - ségünk, hanem olyan kőszívűekre, akik, ha kell, vajjá is tudnak lágyulni s csinteveséket ki nem élezni, ártalmatlan pajkosságokat megbocsájtani... s mosolyogva megrázta gyengéden a fiu vállát.

Az ifju szívéről hirtelen nagy kő esett le, s sóvárogva tekintett az íróasztal felé lépegető csendőr után, aki hirtelen visszafordulva az édesapjának szegezte a kérdést:

-Mondja Márton, kitől hallotta, ezt a rossz tréfát?-

-Többektől parancsnok ur-.

A pk. elgondolkozva lépett az apa elé, s magyarázóan kezdte:

-Márton! Maga nagyon jól tudja, hogy az igazság lassan jár. Estétől eddig igen rövid az idő ahhoz, hogy többen az igazságot adják tovább. Különbön, úgy hiszem, még emlékszik?... Alig két hónapja mindenki azt beszélte, hogy Dragos Antal hizóját Pócsi lopta el. És az eredmény mi lett?... Az előkerült hizó kétséget kizártan az igazságot bizonyította!-

-Éppen azért jöttem parancsnok ur- vágott szavába a csikós, -mert tudom, hogy nem mind arany, ami fénylik! De azt is tudom, hogy parancsnok urék az igazságot kikeresik.-

Erre a pk. íróasztalának egyik fiókjából géppel teleirt papírt vett elő és mintha arról olvasta volna:

-Nyugodjék meg Márton! A gyermekek nem követtek el bűncselekményt. Ha ez történt volna, úgy a járőreim régen felkeresték volna a szülőket.-

-Ez igen!- szakadt ki az apából akaratlanul a megelégedés s az arcára derű lopakodott.

-Hát így... ez az igazság Márton!- bizonyította mosolygóan a pk., majd a gyermekhez fordulva kérdezte:

-Aztán van-e már sok kakastollad?-

A gyermek válasz helyett önelégülten elmosolyodott.

-No nem baj, van nekünk olyan két szép kakasunk, hogy ha azok tollát kalapod mellé feltűzöd, te leszel a legboldogabb a világon!-

-Ne szírogj, hanem örülj!- vigasztalta az édesapja, s a parancsnokhoz fordult: -Ne haragudjék a látatlankodásunkért, de így talál- tam rendjén. Köszönjük a szíves felvilágosítását és az Isten áldja!-

-Nincs mit köszönjön! Nekem igen jó érzés, hogy a községben ilyen emberek is élnek, mint maga.-

Kezet szoritottak s a pk. a köszönő gyermekhez lépett, és a karjával magasságot jelezve mondta:

-Siess ekkorára megnőni, s addigra a kakastollakból suhogó tollforgó lesz!-

A fiu meglepődésében szóhoz sem tudott jutni, s így csak egy sokat mondó hálás pillantással bucsuzott.

A hideg, havathordó szél ellenére Mártonékat az édesanya a kapujukban várta. Már messziről meggyőződött arról, hogy a fia ügye

jól végződött. Előbük sietett és a férjének örömmel tette az enyhe megjegyzést:

-Ugye mondtam...-

-Igy a biztos!- felelte az apa megelégedetten.

Ezek után a család meghitt együttesben fogyasztotta el a szerény, bőjtös ebédet. Ima után a család fő intett az asztaltól távozni készülő Márton fiának, hogy maradjon. Ő meglepődve a helyén maradt, édesapja pedig közelebb huzódott hozzá, és szeretet hangján szólott:

-Hidd el, a világ senki nem örül jobban, mint én annak, hogy nem igaz, amit felőled a faluban hallottam. A csendőr parancsnok ur bizonyítására azonban szükségem volt, mert a szegénységünk mellett a becsületem nem engedi, hogy egy rakoncátlan gazfickó visszaeljen a jötevői támogatásával. Tud meg most, hogy nem az apád pénzén jársz iskolába. Szegények vagyunk és nem bírunk a taníttatásod költségeit fedezni. A méltóságos asszonyék vállalták azt nagylelkűen. Ezt még nem akartam veled közölni, de a pletyka kényszerített erre. Most aztán pártfogóid részére betanulsz egy szép köszönőt, s azt Karácsony hétfőjének délutánján elmondod nekik. Megértettél?-

-Értem édesapám, értem!- felelte a fiu felrezenve, mint aki álomból ébredt. Mert odaadó érdeklődéssel hallgatta ugyan édesapja szavait, de nem tehetett arról, hogy csak nagyon keveset értett azokból. Bár mennyire is szeretne volna, lelkiszemei elől nem bírta kikapcsolni a csendőr-parancsnokot, akinek magatartása és cselekedete újból és újból csodálkozást váltott ki belőle. Vajjon miért hallgatta el csinytevésüket? Miért ígért neki dorgálás helyett kakastollat. Amikor este lefeküdt, a csendőr kezét a vállán érezte.

-.-

A méltóságos asszony igen elcsodálkozott, amikor a szobalány jelentette, hogy a csikós fiával együtt fogadásukat kéri.

-Rögtön jövek!- s elindult a szobalány után. Közben aggodalmaskodón motyogta: "Ejnye, ejnye, hát mégis megmondta a fiának?...". Azonban, amikor a diákot meglátta, aggodalom helyett öröm ült az arcára, s az ifju tüstént megköszönte nagylelkűségét jól betanult, szép szavakkal.

A megtisztelt hirtelen nem talált szavakat kellemes meglepetésének kifejezésére, meghatottan tekintett az apára és kérdezte:

-Ugye Márton megérte?...-

Márton válasz helyett elérzékenyülten a földre tekintett, de gondolkodásra ideje nem maradt, mert az urnő beinvitalta őket a vendégszobába, hogy a diák a szép köszönőt ott is mondja el. Hadd hallja azt férje és a vendégek is.

Az ifju Márton az asztalt körülülő sok ember előtt kissé bátortalanul kezdte, de aztán belemelegedett, s nagy sikere is volt. Elsőnek a méltóságos ur fejezte ki elismerését úgy az apának, mint a fiának és példáját a vendégsereg tagjai is követték.

A vendégek a diákot kérdeztették, s az apát pedig a ház urnője:

-Gondolja, nem szül hátrányt, hogy előtte feltárta?...-

-Ugy gondolom nem, de muszály is volt.-

-Muszály volt?...- csodálkozott kerekre nyílt szemekkel.

-Ahogy mondom. Azért tetszik tudni, mert a faluban azt beszélték, hogy ő meg az asztalos fia maszatolták be a Gubás Horváthék házának falát. Az őrsparancsnok ur ezt megcáfolta.-

-Mégilyent! Így megértem, csak továbbra is okosan!...- s a vendégek felé mutatott, akik poharral a kezükben az apa üdvözlésére vártak.

Elköszönésük alkalmával a méltóságos asszony tudomásukra adta, hogy az ifju Márton iskolai vakációját állandó látogatásukra is használja fel.

A fiu jól megjegyezte ezt, mert a husvétii szabadság megkapásakor már mindjárt aznap este akart menni látogatába. Az édesapja felokosította, s így másnap délután sietett jötevőjéhez. Utközben a csendőrlaktanya előtt haladván a szive megrepesett, és áhitattal olvasta a laktanya feliratát.

Beérkezte után az urnővel együtt a gazdaság megtekintésére indultak. A csikókról és borjúkról kapott felvilágosítást az ifju, azok származásáról. A ribizli bokrokról és az almafákról pedig, hogy azokat mikor és ki ültette.

Másnap pedig kimondhatatlan örömet jelentett a diáknak, hogy a kényelmes kocsiülésből szemlélhette a zöldbe öltözött kaszálót, a rügből alig kipattant apró leveleket, a szellő nyomán lengő buzatáblákat. Az első kocsikázást hamarosan a második, azt pedig továbbiak is követték. A falusiak is kezdték lassan megszokni a kocsikázó méltóságos asszony mellett a csíkos fiát. Az édesanyja is büszke volt erre, a két öccse pedig boldogságban uszott, amikor esténként kiosztotta nekik az almát vagy a diót, mint jótévedője ajándékát. Csupán az apa nem örült, mert úgy érezte, hogy mellőle a fia igen messze került.

A falu vadvirágos rétjén a kaszák mohón nyársalták a vastag rendeket, amikor az ifju Márton a városi iskola 4. osztályától fájo szívvel bucsut vett. Kora délután ért haza és ellenállhatatlan vágy égette, hogy édesapját a legelőn felkeresse. Illés már messziről felismerte. Gyorsan lóra kapott, tehát, és elébe trappolt. Ő is tudta, hogy bátyja nagy munkát fejezett be és elismerésként csókkal fogadta, majd hátsálovát felkínálta. A diák idegenkedve ült lóra és bizony örült, amikor édesapja előtt földet ért. Édesapja mosolyogva fogadta, és ő is csókkal jutalmazta szorgalmas és igen jó eredményt elért tanuló fiát.

A pásztorok már kezdték a ménest hazafelé terelni, amikor az apa Márton fiával folytatott beszélgetést befejezte azzal; "Fiam! Jövőd a méltóságos asszony kezében van!"

Az ifju Márton úgy tervezte, hogy pártfogóinál reggel tiszteletét teszi, de akkor az eső úgy zuhogott, hogy a falu vérkeringését szinte megbénította. A gazdák örültek is és buslakodtak is. Örültek, mert az eső a kapásveteményekre áldást jelentett, buslakodtak viszont azért, mert a kaszálók renden feküdtek.

Csak ebéd után állott el az eső, s így az ifju ekkor sietett a méltóságos asszonyékhoz. Ott a fiatalabb hölgy fogadta, mert nővére a szőlőben volt. A diófa alatt levő asztalhoz ültek, s gyümölcs fogyasztása közben sok mindenről beszélgettek. Közben szinte váratlanul kérdezte az asszony:

-No és a jövődre nézve édesapád tervével egyezel?-

A fiu elpirult és a földre szegezett tekintettel gondolataiba mélyedt. Zavarából a méltóságos asszony érkezése segítette ki, a nagy kapun fordult be kocsijával, s az üdvözlésére siető diákok mindjárt meginvitálta a másnapi cseresznye szüretre.

Két napig tartott a cseresznye szüret, s hazafelé kocsikázás közben az urnó a fiúnak a következőket is magyarázgatta:

-Tudod az úgy van, hogy az iskolás gyermekben a vonzalom valamelyik foglalkozás vagy hivatás iránt rendszerint abban az időben fejlődik ki, amikor befejezték már azon osztályokat, amelyeken már te is túl vagy. Természetes és tanácsos, hogy a gyermek vonzalmát a szülők tekintetbe vegyék, s ahhoz mérten cselekedjenek, mert nagyon igaz a közmondás: "Az a kutya, melyet bottal kergetnek a nyul után, soha nem fog nyulat". A jövődre nézve a szüleiddel már tervet szőttünk, de a te döntésed még hiányzik. Szeretném, ha azt nekem őszintén megmondanád, hogy milyen foglalkozás vagy hivatás iránt vonzódsz, ha tudunk, szívesen segítünk.-

Az ifju Márton lehajtott fejjel, a lelkiismeretével még egy ideig viaskodva, felelt:

-Ugy gondolom, hogy a tervükben való csalódás a szülőket elkeseríti.-

-Nem annyira, mint az, ha az iskoláztatott gyermekükből a végén semmi jó nem lesz!- merően a fiura nézett, így sürgetve őszinte nyilatkozatát.

A fiut erősen fojtogatta a válasz, himel.-hámolt, majd alig hallhatóan kinyögte:

-Katona szeretnék lenni.-

Az urnó majd kővé meredt, de érzelmét palástolva mondotta:

-Igazán szép hivatásra vagyol, segítsen az Isten!-s hogy csodálkozását továbbra is kendőzze, a lovakat gyorsabb ütemre nógatta.

A gyerek megsejtett valamit, s így mentegetődzött:

-De, ha a jó Isten megsegít, a szegény beteg állatokat is olyan jó szívvel gyógyítom, mintha az katonai komandó lenne. És kérem a

méltóságos asszonyt, édesapá nak ezt ne említse.-

Az urnónek tetszett az ifju mentegetődzése, a vállát érintve mosolyogva ismételtette:

-Oh te kis csacsi, oh te kis csacsi!-

/B.76./

/befejezés köv./

000000

CSENDŐROK HÖSTETÉMT.

1944. október 11... Az ungvári cső. tanzászlóalj 2. százada napok óta sulyos védelmi harcot vív a százszoros túlerőben támadó szovjet hátsereggel szemben a Vereckei szorosban... A zászlóalj ezzel az öngyilkos haditettével biztosítja az előőrsbe beterve- a Kárpátok előterében kivértett és tizedére ritkult honvédségünk berendezkedését az utolsó erdőövbe: az Árpád vonalban.

A Stalin orgonák és szovjet aknavető k tüze után megindul a szovjet gyalogság támadása az Alsóvereckét védő 1. századunk ellen. Nemsokára tetőfokára lép a harc, géppuskák, golyószórók és géppisztolyok zakatolásába egyre hevesebben veygyl bele a Vécsey kézi-gránát hangja... A szovjet meglepődik, ilyen kemény ellenállásra nem gondoltak. Miféle új és friss csapat all az utjukban? Több szovjet géppuskát hoznak előre és a kétségbeesetten védekező cső. század vesztesége csak növekszik... Az egyik szovjet géppuska különösen merész helyen foglal tüzelőállást és szinte megbénítja a cső. század mozgási lehetőségeit. Szerencsére leszáll az est és az áldott sötétség nyugodtabb órákat hoz a csendőröknek.

Lovas István prb. cső. tizedes önként vállalkozik a fenti szovjet géppuska kiemelésére. Utjára elkíséri Földes Domonkos szkv. is.

A két csendőr nesztelenül kuszik előre az éjszaka sötétjében és megközelíti a szovjet géppuskás fészket. Kibizosítják nyeles kézi-gránátjukat, és egyszerre dobják az ellenség árkába... Másodpercek után fűlszaggató robbanás hangja! A csendőr század parancsnoka: Láczy-Szabó fhdy. lélekzet visszafolytva figyeli az előterepet, vajjon nem indul-e újabb szovjet gyalogsági tömegtámadás? De nem, támadás nem történik, csak pár percig tartó veszett tüzelés vakon az éjszakában. Aztán csend... Majd vagy 15 perc múlva bevonul és jelentkezik a két csendőr a századparancsnoknál. Eredmény: 6 szovjet halott, szákmányul ejtették a szovjet géppuskát és magukkal hoztak 4 géppisztolyt is.

Másnap reggel 6 óraker újabb zenebonába kezd a szovjet, géppuskák megszakítás nélkül lövik a csendőrök állásait. Most másik irányból tüzel igen hevesen egy szovjet géppuska. Az előző esti vállalkozás két végrehajtója ismét vállalkozik az ellenséges géppuska kifüstölésére. Feladatuk most nehezebb, a nap egyre inkább emelkedik a szorosban és fény önti el az erdősegeket...

Egy kisebb tisztáson kell átrohanjanak, Lovas tizedes megy elől. Váratlanul megszólal egy másik szovjet géppuska, és nevezett rostává lótt mellel zuhan a fűbe. A géppuska nem hallgat el, hanem órákig eregeti sorozatait az erdő sűrűbb részeibe. Földes szkv. mozdulatlanul lapul órákig az avarban, míg be nem áll egy tűzszünet s visszakuszhatik parancsnokához.

A két vitéz csendőrt a Magyar Nagyezüst Vitézségi Bremre terjesztik fel.

Lovas István prb. cső. tizedes, legyen áldott dicső emléked!

Kövendy Károly.

000000

A VILÁGJÁRÓ.

/Folytatás/

Sándor bácsit az eset nagyon letörte és fogadkozott, hogy ezután semmiféle bizalmas értesülést nem vesz tudomásul.

Papp alhdy. azonban most is türelmesen várt.

Nyolc hónap multával az ópk.-nak a Beadványok Lajstroma egyik folyószámára esedékes jelentése nem érkezett be időre az osztályparancsnoksághoz. Ily esetekben az osztályparancsnokság telefonon sürgette meg a jelentéstételt, de az abból fölmerült költség a mulasztót terhelte. Nevezett alhdy. eszközölte távbeszélőn a sürgetést s az órs-

-Azt, hogy megyek!-
 -Hova akar maga menni?-
 -Hát... az elővezetésre!-
 -Miféle elővezetésre?-
 -Már minden elő van készítve alez. ur! Meggondoltam és megyek!-
 -Mit készített elő? Hova akar maga menni?-
 -Hát vállalom az elővezetést!-
 -Milyen elővezetést?-
 -Hát azt az amerikai elővezetést, alez. ur!-
 -Meg van maga megint bolondolva Gacsáji.-
 -Dehogy vagyok alez. ur! Megyek!-
 Közben Papp alhdy. a segéd munkási irodában meghallotta a távbeszélőn folytatott vitát, és kopogtatva belépett az osztpk.-hoz. Jelentette, hogy most is ő ültette fel Gacsájit. Erre az osztpk. megszakította a további telefonbeszélgetést, és figyelmeztette az alhdy.-ot, hogy ez legyen az utolsó ilyen eset.

Természetesen az osztály területén - nagyon rövid idő alatt - közismertté vált ez újabb eset is. Mindenki derült azon.

Rövid idő teltével Gacsájit az osztály székhelyén levő járdtársi iskolába helyezték át, mint szolgálatvezetőt. Ott a prb. csők. nek a fiatalabb oktatók segítők elbeszéltek az utóbb leírt történet. Amikor a szolg. vezető éjszakánként, mint ügyeletes altiszt jarta a hálótermet, hű az egyik sarokból, hol a másikból a pokróc alatt elnyögte magát egy-egy próba: "Meggondoltam a dolgot alez. ur", vagy "Meyek alez. ur!" Az "öreg" mérgében szaladgált ide-oda, de sohasem tudta megtalálni a tettést, mert mindenki azt szinlelte, hogy mélyen alszik.

Gacsáji Sándor is rájött arra lassanként, hogy nem érdemes bosszánkodni a dolog felett, mert úgy sem találja meg a tettést.

Az időközben "örök nagy hazába" távozott Sándor bácsi bizonyára megbocsájtja nekem, hogy pár esetet megírtam a vele valóban megtörténtek közül.

oooOooo

AZ ŐSEINK NYOMÁN...

A Nyugat-Európában élő menekült magyarok 1963. május 26-én a szokottnál jóval korábban keltek, mert ezen a napon az 1938. évben Budapesten tartott 34. Eucharisztikus Világkongresszus és a Szt. István királyunk halála 900. évfordulójának ünnepein vettek részt. Utunk most nem vezethetett Budapestre, hanem Nyugat-Németország egyik ősi városába: Achenbe. Ebbe a városba zárandokoltak már a XII. században őseink is. Nagy Lajos királyunk, a magyar zárandokok részére, külön kapólnát is építtetett ott, mely még ma is áll.

Utazásunk nem hasonlítható őseinkéhez, mert ők gyalog, lóháton, 3-4 hónapig utaztak oda, a mi utazásunk, még a legtavolabbiké is, legfeljebb fél napig tartott. Csak az Achenben lakó magyarok érkeztek gyalog, míg a többiek saját vagy bérelt gépkocsival, autóbusszal, vagy vonattal. A cél azonban, melyért most 2000 magyar Achenbe zárandokolt, teljesen azonos volt az őseinkkével: Háláadás az Égek Urának, hogy ezernyi megpróbáltatás, szenvedés után nemzetünket élteti, s könyörgés Hozzá, hogy adjon népünknek, minden jó magyarnak valódi békében eltöltendő századokat!

Hollandiából gépkocsin 1/2 ll óra-kor érkezünk az acheni Dom-terre, amikor az és környéke már magyar szótól volt hangos. Az ünnepi szent misét a Dom melletti plébánia templomban, 11 órakor Pohlshneider János, acheni püspök celebrálta, majd F. Varga László, belgiumi magyar főlelkész mondott szentbeszédet. A mise alatti énekek szívből fakadt hangja, az egybegyűltek viselkedése valóban méltó volt a helyhez és alkalmakhoz.

Mise végével megtekintettük az egyik mellékoltáron elhelyezett magyar ereklyéket, aztán zárt sorokban, ősi magyar zászlók alatt az acheni megyetemhez vonultunk, melynek termeiben - ősi szokás szerint - város vezetősége ebédet adott a zárandokoknak. Még az ebéd összetétele is hasonló volt, mint a multban: borsófőzelék, de szalonna helyett kolbásszal. Az ebéden résztvett a város polgármestere is hivatalnoki karával együtt.

Ebéd után ünnepi nagy gyűlés kezdődött az egyetem díszter-
mében. Adam György fölélkész megnyitó beszédében meleg szavakkal kö-
szöntötte a város vezetőségét, az acheni püspököt s a többi egybegyűlte-
ket is. Majd Achen város polgármestere emelkedett szólásra. Beszédét
szünni nem akaró taps előzte meg. Mindnyájan úgy éreztük, hogy a viha-
ros tápssal nyilvánított nagy tetszés nemcsak a város polgármesterének,
vezetőségének, hanem az egész német népnek szól.

A következő szónok, a megegyetem egyik professzora, meleg szav-
akkal emlékezett meg ezen egyetemről kikerült sok magyar tanítványá-
ról, valamint a magyar és német nép őszinte barátságáról. Ezután Hiero
István, kölni plébános, ismertette Achen szerepét a magyar történelemben.
Előadásából tudtuk meg azt is, hogy mára XI. századtól kezdve jártak ma-
gyar zarándokok Achenbe, sőt 7 évenként ismétlődő nagyobb, nevezhetnének
nemzeti zarándoklatoknak is.

A nagy gyűlés befejezéseként - az eucharisztikus Kongresszus-
ról, valamint a Szt. István évről annak idején készített filmek leveti-
tése - sok, szép, régi emléket elevenített fel.

Végül, a városi parkban levő kulturházban a brüsszeli, liegei
és maastrichti magyar táncsoportok népi énekekkel kísért táncművésze-
tében gyönyörködtünk.

Ejjel 11 óra tájban indultunk vissza. Hiszem, mindnyájan
megerősödünk keresztény hitünkben, de magyarságunkban is. Reményked-
jünk, hogy elkövetkezik a magyarok nagy zarándok-napja is, amikor mi hon-
talanok visszatérhetünk egy szabad és boldog hazába, ahol majd nemcsak
2000 ezer, de 10 millió magyar imája szárnyal az Egek Urához! Adja Isten,
hogy mielőbb így legyen!

Egy magyar cső. zarándok.

. oooOooo

NEMZETI ÜGYÜNK SZOLGALATA.

A buenos-airesi ukrán kolónia abból az alkalomból, hogy a
jövőbeli ukrán követés épületének vasbeton munkálatait befejezték,
1963. június 23-án ünnepi ebédet rendezett. Az ebéden a LIBERACION
EUROPEA, mely 17 vasfüggöny mögötti nemzet megbízottait foglalja magá-
ban, teljes számban képviseltette magát. A georgiai és az ukrán emigrá-
ns kormány délamerikai képviselőinek és nagyszámu ukrán közönség je-
lenlétében Nagyiványi Odón, az említett szervezet 1. alelnöke az aláb-
bi nyilatkozás beszédét tartotta:

"Három héttel ezelőtt, egy sajtókonferencia keretében mon-
dottam: A demokráciák az 1917. évi bolsevista forradalom óta mind a mai
napig nem csináltak egyebet, mint a nemzetközi kommunizmust anyagilag,
pénzügyileg és technikailag támogatták. Egyszer s mindenkorra meg kell
értenünk, hogy a Yalta-i vonal most is töretlenül érvényben van. Az Egye-
sült Államok elárulták az antikommunizmust és 200 millió fehér, európai
rabszolgát, mint egy darab rongyot dobtak a Szovjet Moloch szájába!

Uraim! A mi helyünk azoknak az európai hatalmaknak az ol-
dalán van, akik együttesen formálják az európai jövődőt! Mi európaiak
voltunk, vagyunk és maradunk! A történelem vasökle félreérthetetlenül
megmutatta, hogy nem bízhatunk senki másban, kizárólag a saját erőnkben!

E véleményemre illetékes helyről a következő választ kaptam:
Nem mondhatunk le az Egyesült Államok segítségéről.

Hogy hatásosabban és világosabban kifejtsem az érveimet,
engedjék meg nekem, hogy egy nagy lépéssel visszamenjek a múltba. Uraim!
Élérkezett az idő, hogy tökéletesen érthetően beszéljünk. Nem festhetek
részasszólásokat Önök előtt a falra, sőt ellenkezőleg csak keserű esemé-
nyeket sorolhatok fel, de a kizárólagos tiszta igazságot.

Az első világháborúba Woodrow Wilson elnök szerint azért
léptek be az Egyesült Államok, hogy a népek önrendelkezési jogát meg-
valósíthassák. De ebből az elvből semmit nem hajtottak végre és az érde-
kelt népek megkérdése nélkül diktálták a győztesek az új határokat.
E fennkölt elvet figyelmen kívül hagyva, karbatett kezekkel nézték, hogy
mimódon igázták le az orosz kommunisták mindazokat a nemzeteket, amelyek
a cárok bukása után visszaszerezték a szabadságukat és a függetlenség-
üket. De nemcsak tetlenül nézték, hogy hogyan igázták le az orosz kom-
munisták 100 millió nem orosz és kebelezték be ismételtelen egy sorát

a független nemzeteknek a most már vörös színű Orosz birodalomba, ki-
semmizve a népek önrendelkezési jogának szent elvét, pénzügyileg és a-
nyagilag is segítették minden lehető módon a vörös Orosz birodalom
megszilárdulását.

A második világhaboruban katonai szövetséggel és 11. mil-
liárd dolláros kölcsönrel jöttek az Egyesült Államok a Szovjet segít-
ségére, hogy most már 200 millió nem orosz európaiat igazhasson le.

A háboru után, miután egyes körök belátták, hogy tévedtek,
a vazallus sorsba taszított nemzetek oldhatatlan szabadság vágyának a
csillapítására megalakították az Európai Rab Nemek Szövetségét, de
csak 9 tagállammal. E Szövetségnek a kizárólagos politikai célja azon-
ban a jelenlegi európai status quo fenntartása és a vasfüggöny mögötti
emigrációk félrevezetése és megosztása. Az említett Szövetségnek a tag-
jai csaknem 100%-ban volt szovjet-kollaboránsok lehettek.

Multak az évek és a kommunista iga teljesen elviselhetet-
lenné vált a vazallus sorsba taszított nemzetek számára. Először Ke-
let-Berlinben 1953. június 17-én a német munkások keltek fel, és elke-
redettségükben pusztá ökölrel és köv kkel támadták meg az orosz harc-
kocsikat. Poznanban 1956-ban a lengyelek, azután a georgiaiak és végül
október 23-án a magyarok lázadtak fel az orosz kommunista elnyomás el-
len. És mi történt? A magyar forradalom 2. napján Eisenhower kormánya
Titó közbenjöttével biztosította Kruscsevet, hogy nem fogja eltűrni
semmiféle megváltoztatását az európai status quonak. Erre a biztatás-
ra, a népek önrendelkezési jogának és a be nem avatkozásnak nagyobb
dicsőségére, tűzbe és vérbe folytották egy egész nemzet felkelését.

Kubában 1958-ban minden eszközzel segítették a kommunista
Fidel Castró és csak amikor ez az amerikai kontinensen megalapította
az első kommunista államot, kezdték az anticastroistákat támogatni. A
Disznók öblében ellenben minden nehéz tűzérési és légi támogatás nél-
kül hagyták partraszállni a szegény kubaiakat. A vállalkozás eredmé-
nye ismeretes az egész világ előtt. Ebben az évben pedig, amikor a ku-
baiak a szovjetorosz szállító hajókat kezdték támadni, hogy siettesék
a hazájuk felszabadítását, elfogták őket és Miro Cardonát internálás-
sal fenyegették meg, ha nem hagy fel a Kennedy kormány politikájának
bírálásával.

Ez tehát Uraim az Egyesült Államok tényleges antikommuniz-
musa és a leigázott népeknek juttatott erkölcsi és anyagi támogatása.

A kommunista Lengyelországnak és Jugoszláviának ellenben
annyi dollármilliárdot juttattak, hogy a tized része is elég lenne ar-
ra, hogy az egész Délamerikai Kontinens gazdasági nyomorúságát megold-
ják. Mindezekon felül Titót nehéz hadianyaggal és repülőgépekkel is
segítették, amellet jugoszláv vezérkari tiszteket képeznek ki az Egye-
sült Államokbeli hadiakadémiákon.

Végül teljes koexistenciára léptek a Szovjetunióval!

Mindezeknek a keserű tényeknek a felsorolása után joggal
kérdézhetjük: Van még egyáltalában remény arra, hogy a mi hön szeretett
házaink egyszer felszabadulhassanak?

Nyugodtan mondhatom: Igen! Van! Amig a vasfüggöny mögött
olyan férfiak születnek, mint Stepinac biboros, Slipij érsek és Mind-
szentyh biboros, nem beszélve a sok millió névtelen hősről és marty-
ról, nem veszithetjük el a hitünket, mert: "Semen est sanquis martirorum!"

Olaszországban a Don Camilo című legelterjedtebb antikom-
munista újságnak a szerkesztője, Cuareschi, nyílt felhívást intézett
Mindszentyh biboroshoz, hogy ne hagyja el a budapesti, északamerikai
követségen levő önkéntes hőtönét nemcsak a magyar nép érdekében, ha-
nem az egész világ javára, mert az ő személye jelképezi az egyetlen
erkölcsi ellenállást a sátán hatalmaival szemben!

Uraim! Ha ezeket a nihetetlen erőket, melyek a leigázott
népek fiainak lelkében élnek, összefogjuk, és az ellenállást bevisszük
a vasfüggöny mögé, úgy a vörös Orosz birodalom hamarosan darabokra fog
szétrobbanni, mert ez az erő hatalmasabb a világ minden atombombájánál!"

ooo0ooo

Ezuton is köszönettel nyugtázzuk az Ön . . . hozzájárulását a BL-re
segélvalapra.
lo. =Guld.

KÖZLEMÉNYEK, SZERKESZTŐI ÜZENetek.

1956. október 23. évfordulóján nyilvános emlékünnepeleken irányítsuk a szabad világ figyelmét népünk utóbbi szabadságharcára, melynek jelentőségét - az utóbbi időben - a kommunistákkal minden arón koexistenciálók elkenőzik, sőt elhallgatásukkal megtagadják!

Bajtársi életünk az elmúlt nyár folyamán is mozgalmas volt! Szalonna-sütések, kirándulások stb. keretében több helyen összejöttünk a Bajtársak. Az ide beérkezett tudósításokból az alábbiakat közöljük:

"A torontói csoport július 7-én, a Rákoczy farmon tartotta piknikjét 52 résztvevővel. Bensőséges hangulatban hosszabb ideig maradtak együtt a megjelentek".

"Welland július 21-én tartotta piknikjét kitűnő sikerrel, közel 100 fős vendégsereggel. H. Miltonból, Gerus, Snyedy, Seregélyes és a Terület-vezető Bajtársak jelentek ott meg. A rövid műsor keretében a Terület-vezető központi Vezetőnk üdvözlését is tolmácsolta. Nagyszerű időben és kitűnő hangulatban az estéli órákig voltunk együtt".

"A calgaryi csoport f.évi kirándulását 1963. július 28-án, az MBEK. ottani csoportjával közösen tartotta meg.

A délelőtti órákban elkezdődött kiadós esőzés veszélyeztette a kirándulás sikerét, de úgy dél tájban megszűnt s kisütött a nap is. Így a csop. vezető által előre kiszemelt helyre folyamatosan beérkeztek a Bajtársak, Barátok és Családtagjaik.

A honvédek és csendőrök labdarugó-mérkőzésével kezdődött az összejövetel, melynek tartama alatt az asszonyok elkészítették az enni és innivalót, amelyekről mindenki tetszése szerint gondoskodott. Ezek fogyasztása közben, kellemes bajtársi és baráti beszélgetésben, magyar nótázásban telt el a délután, amelyről a megjelentek kedves emlékekkel távoztak. El is határozták, hogy rövidesen újból összejönnek.

Ezuton mondok köszönetet a cső. Bajtársaknak, hogy a kezdeti rossz idő dacára is olyan szép számban megjelentek /a honvéd bajtársakkal szemben/. Ez is csak azt mutatja, hogy egészségben és összetartásban az erő, s ígéretükhöz hűen esőben is elindultak, hogy együtt lehessünk!"

Argentínai Területvezetőnk kérjük, hogy a cső. könyv kinyomtatására vonatkozó ajánlatot mielőbb idejuttatni sziveskedjék.

Karácsonyi akciónk támogatására újból felhívjuk a figyelmet! Juttassák el ide hozzájárulásait Bajtársaink és Olvasóink, hogy a Szeretet Ünnepe alkalmával a szűkölködő és önhibájukon kívül bajba jutott bajtársi családoknak segíthessünk!

Szolgálati élmények leírását, bajtársi életünk eseményeiről tudósításokat, más tárgyú novellákat, cikkeket kérünk ide küldeni a B.L.-ben való közlés végett.

oooOooo

== ==
H A N D S C H R I E T - K E Z I R A T. ADRESS-CIM: B.L.Szerkesztősége.

UTRECHT, Nansenlaan 29. Nederland, Europe.

== ==

Drukkwerk.
Printed Matter!
Periodique!
Drucksache!

Heer
Mr. Dr. Béla R E K T O R
Msr. P.O.Box 784.
Herrn. Presidio of Monterey, Calif.

U.S.A.

